

Înțelepciune sau nebunie?

„Folclor” înseamnă „înțelepciunea poporului”. Din păcate, realitatea contrazice de prea multe ori acest concept. În cele ce urmează, mă voi referi strict la textele care însoțesc producțiile muzicale, adică la ceea ce numim **muzică populară**.

Când numele lui Dumnezeu ar trebui pomenit cu toată evlavie, și nici așa n-ar fi de-ajuns, se găsesc creatori care blasfemiază și vorbesc (sau cântă) despre Dumnezeu cu o familiaritate regretabilă: „**Că și Dumnezeu e-un bun român**”. Când vine vorba de cele sfinte, de Sfânta Taină a Spovedaniei, batjocura e în elementul ei și e prezentată drept sclipire de inteligență. Așa ne spune un oarecare isteț, că va merge la popa „**Să-mi ierte păcatele/ Să pot face altele**”. Altă dată, în același ton, îi va spune popii pentru mândra „**Să-i ierte păcatele multe/ Că doar cu mine-s făcute**”, o zicere transparentă, cu trimitere la desfrâu, păcat care, evident, stă împotriva moralei propovăduite de Biserică. Batjocoritoare sunt și versurile următoare: „**Că nu-i popa Dumnezeu/ Să știe ce-am făcut eu**”. În prea multe cântece găsim blesteme îndreptate împotriva badii: „**Drag mi-i cântecul și jocul/ Pe badea mânca-l-ar focul**”. În cântecele maramureșene abundă referirile la băutură ca îndeletnicire cotidiană, fie că e vorba de bărbați, fie că sunt în cauză femeile, ca și cum acest adevărat flagel ar fi ceva bun și de dorit. Apologia desfrâului se face pe față, orice bărbat nu și-ar dori altceva decât să ajungă „**La mândruța cea frumoasă/ Unde-i pălinca pe masă/ Și bărbatu-i dus de-acasă**”.

Biserica ar trebui să arate mai multe rezerve față de folclor, în general, și îndeosebi față de aceste sub-producții, și să-i învețe pe oameni că atunci când este vorba de Preasfântul nume al lui Dumnezeu, nu-i loc de glume blasfemiatoare. E păcat și faptul că cele sfinte sunt luate în derâdere, și atunci când versurile respective sunt cântate, stârnesc ilaritatea generală a petrecăreților. Ceea ce a spus Mântuitorul nostru Iisus Hristos este fără echivoc: „**Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecării. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, și din cuvintele tale vei fi osândit**” (Matei 12, 36-37).

Scriind acestea, am convingerea neclintită să aceste gen de muzică, ca și toate celelalte, sunt sortite pieirii. Muzica cu care noi vom intra în veșnicie va fi cea a

Sfintei noastre Biserici, cu texte pline de evlavie și purtătoare de adevăruri veșnice și mântuitoare.

Înțelepciune sau nebunie?